

Üks kõigi, kõik ühe eest

Kirjutas Kirke Viik, 7.B
Pühapäev, 26 Mai 2019 20:53 -

Üks kõigi, kõik ühe eest

Maria Turtschaninoff „Maresi: Punase kloostri kroonikad”

Raamat on pühendatud autori õele, Alexandrale. Raamatu taga on kloostriinoviitsi Maresi jutustuse lisa. Raamatu taga on järelsõna, kus autor tänab kõiki, kes olid osa selle raamatu ilmale toomisel. Too raamat on selle raamatusarja esimene osa. See on ka muuhulgas Maria Turtschainoffi esimene raamat, mis avaldati Soomes 2014. aastal. Raamat võitis *The Finlandia Junior Prize*´i

Autor on pälvinud ka teisi auhindu:

Swedish YLE Literature Prize

’
Findland-Swedish cultural prize

’
Nordic Council Children and Young People`s Literature Prize

’
Astrid Lindgren Memorial Award.

Selle raamatu põhjal plaaniti teha ka film. Too raamatusari on tema kõige populaarsem väljaanne. Enamik tema raamatuid on just fantaasiaromaanid.

Raamat räägib 13-aastasest tüdrukust, kes saadeti tema vanemate poolt üksikul saarel asuvasse kloostrisse neli aastat tagasi, põgenema nälja eest. Selle ajaga suutis klooster muutuda ta tõeliseks koduks, tema suurimaks kireks on vaieldamatult Teadmiste majas suur „aardekamber”, mis on täis raamatuid. Elu muutub peagi, kui kloostrisse ilmub ränga minevikuga Jai, kelle isa on valmis tulema iga hetk järgi sellele, mis tema arvates talle kuulub, sellele surmava saatuse määrama. Naised võitlevad neiu elu ja kloostri säilimise eest.

Raamatus kirjeldatava kloostri üheks suureks toimimise põhimõtteks on just teadmiste omandamine. Noviitsidel on seal igapäevaselt tunnid, kus õpetatakse erinevaid asju. Kõige toredam selle juures on, et ühelgi neist ei puudu teadmishimu, kõigil on millegi vastu huvi ja sedasi nad end täiendavad. Oma teadmisi oskavad nad ka õigesti praktiseerida, seoseid luua, elus toime tulla. Kloostris antakse justkui põhi. Tulles reaalsusesse, on paljudel inimestel kadunud huvi teadmiste vastu, ei leita just seda õiget asja, millega on himu tegeleda. Seetõttu ei jäägi osadel inimestel muud üle, kui leppida mõne muu tööga, mis pole neile võib-olla meele järgi. See on tegelikult suureks probleemiks. Juhul kui inimene teeb midagi, mida ta tegelikult ei taha, ei pruugi see asi tulla just kõige paremini välja. Inimene lihtsalt töötab raha pärast, arvates, et ta tahab seda tööd teha, aga tegelikult tahab ta lihtsalt seda raha, et elada. Iga inimesele on antud mõni anne, isegi mitu, aga kui ta ei arenda seda, ei tunne huvi selle vastu, pole sellest erilist kasu. Kui kõik inimesed hariksid ennast vastavalt, ühendaksid oma teadmised nii, nagu antud raamatus seda tehti, suudaksime maailma muuta. Nii on ju tore unistada, aga üks selle teadmishimuga on nii, et see on paljudest asjadest. Näiteks selle raamatu sisu ulatub ilmselt 6-7 sajandi tagusesse minevikku, sel ajal olid sellised teadmised tõesti tõsine aardeaeg, inimestel polnudki paremast unistada, kui oli seda haridus. Tänapäeval on haridus viinud meid sinnamaani, et on tehtud igasuguseid ajaveetmise viise, kuhu ongi kerge kinni jääda. Milleks siis lahkuda mugavustsoonist? Arvestades praegust maakera olukorda, kuhu see jõuda võib, oleks tõesti enda arendamine teadmiste poolelt mõistlik. Tegelikult teadus aina areneb, aga meie õpime koolis aina aastatetaguseid asju, lihtsalt tuubime, aga kas ka tänavustele probleemidele lahendust oskaksime leida nende abil? Need asjad, mida õpime, pole valed, peaksime neidki teadma ja oskama, aga ometigi ei huvitu iga inimene igast asjast ja sealt tulebki see vastumeelsus.

Paljud tütarlapsed sattusid kloostrisse kodus valitsevate halbade olude pärast. Suureks mõjutajaks osutus väärkohtlemine, eriti mõne meesisiku poolt. Sel ajal oli levinud tava, et pereisa on peres kõige tähtsam, ülejäänud on justkui alamad. Ka tänapäeval on siiani mõnes riigis selline komme. Keegi lihtsalt otsustab kellegi elutee üle, tehes talle võimatuks elust rõõmu tunda. Paraku ei piirdu selline võim kõigest võib-olla uhkustundega, tuleb ette ka vägivalda, ärakasutamist, alandamist. Tolles raamatus kirjeldab, kuidas ei võinud levitada tõsiasja, et kuskil on mõni klooster, kuhu saab pageda. Tänapäeval on igasuguseid teisi asutusi, kuhu saab mure korral pöörduda, kuid seda mitte igas paigas. Osades riikides on koduvägivald täiesti normaalne, on täiesti tavaline rikkuda kellegi heaolu, kohelda kedagi nagu mõnd kaltsu. Elame 21. sajandil ja osad ikka ei suuda aktsepteerida seda, et iga inimesel on hing. Raamatus kirjeldati eredalt, kuidas Jai isa mattis ühe oma tütardest elusalt mulla alla, põhjus olevat isegi mitte tõsi olnud. Inimesed on erinevalt kasvanud, neile on algusest peale kindlaid asju õpetatud, ajupesu tehtud. Koduvägivalda juures ma ei mõista, et milleks küll. Ilmselgelt sellisete asjadega tegelev inimene pole vaimselt stabiilne. Juhul, kui tal on enda väljendamiseks vaid käed ja ei midagi muud, puudub südametunnistus üldsegi.

Üks kõigi, kõik ühe eest

Kirjutas Kirke Viik, 7.B
Pühapäev, 26 Mai 2019 20:53 -

„Au ja uhkus on kõik, mis tal on. Ilma nendeta pole ta midagi. Ta teeb kõik selleks, et mind tagasi saada. Et mind karistada.” (lk 125) See katkend on Jai isast, kes oli võimeline vabalt tapma teda, oma tüdruku. See katkend seletabki, milline on inimene, kes pühendab oma elu lihtsalt kellestki vabanemisele, lihtsalt selle asemel, et lasta tal elada. Kuidas keegi saab olla nii põlglik, vähe sellest, et ta võtab sellega teistelt elu ära, võtab ta selle tegevusega ka endalt aja ära elamiseks. Ta lihtsalt arvab, et teeb seda seepärast, et ta tüdruku valmistaks talle piinlikkust, aga see au ei loe pärast midagi, kuna tal pole siis enam lähedasi. On lihtsalt tema, ta lihtsalt ei ela millegi jaoks.

„Ma ei taha teie verd oma kätele!” (lk 151) See lause väljendab seda, kuidas Jai ei soovi, et teised kloostrikaaslased sureksid tema pärast. Ta ei soovi, et keegi kannataks tema isa pärast. Tegelikult oli tema kõige suurem kannataja. Ta lihtsalt nägi, et on vaid kaks võimalust: annab end üles, päästab teised, või ei pääse keegi ja ta sureb süütundega. Ta tunneb end süüdi enda kannatuste pärast, enda julma elu pärast, kuid ilmselgelt pole see tema valik olnud. Alati ei ole selline asi just surmaküsimus, aga enda suhtes ülekohtune olemine on siiski üks hullemaid asju.

Mulle meeldis, kuidas tõlkija oli oma tööd teinud. Raamatut lugedes sai ennast sisse elada ja kõik oli väga kergesti loetav. Ükski koht polnud kuidagi raske, ei pidanud midagi mitu korda üle lugema nagu osade raamatute puhul. Samas olid kõik asjad detailselt kirjeldatud. Mulle meeldis ka selle raamatu feministlik sisu, raamatu mõte oli väga südamlük. Väga huvitav oli sellist raamatut lugeda, kindlasti kavatsen ka teistele osadele pilgu peale visata.

Lõpusõnadeks ütleksin ma, et see raamat on imeline näide sellest, kuidas inimesed usuvad endasse, olenemata kehvast minevikust, on elurõõmsad ja väärtustavad üksteist. Raamat pani mind ausalt öeldes positiivsemalt mõtlema, olenemata sellest, et siin on palju kokkupuutekohti negatiivsusega. See on raamat, mis paneb väga sügavalt mõtlema olulistel teemadel. See on absoluutselt väärt lugemist.

Kirke Viik, 7.B